

[Niels Andersen.]

kan nå til det samarbejde, som må anses for at være en forudsætning for, at vi kan få loven til at virke sådan, som hensigten er fra regeringens side.

Jeg vil derfor på retsforbundets vegne tilsige vor absolut positive støtte til en saglig gennemgang i folketingsudvalget af de problemer, der kan komme til at foreligge. Vi håber, at vi kan få dette lovforslag gennemført i enighed, idet jeg er ganske overbevist om, at lovforslaget vil betyde, at man udstikker udviklingslinjen på dette område fremover i dansk politik.

Alfred Jensen: Kommunisterne kan gå ind for lovforslagets idé om, at salg af jord i offentlig eje skal foregå uden erlæggelse af købesum og på jordrentevilkår. Det betyder en lettelse for byggeriet og skulle også give muligheder for billigere boliger.

Når man ser på de fordele, der er forbundet hermed, forbavses man over, at en sådan foranstaltning ikke forlængst er gennemført. Det er adskillige år siden, man proklamerede, at der mellem de partier, der er afgørende her, var enighed om, at en sådan foranstaltning burde gennemføres. Der har også i dag været henvist til tidligere enighed om ideen i dette forslag.

Kommunisterne mener ikke, at det her foreslåede er tilstrækkeligt, og jeg vil gerne ved denne lejlighed som ved tidligere understrege, at efter vor opfattelse må jorden overgå i samfundets eje, fordi det er den eneste måde, hvorpå man sikrer jorden til rimelige priser og hindrer spekulation. I et forhold som dette burde man i hvert fald gå så langt, at jorden i byerne og de områder, der er udsat for bymæssig bebyggelse, burde være i samfundets eje, i kommunernes eje, og den burde gives til brugerne på jordrentevilkår.

Der er fremført nogle synspunkter vedrørende dette subsidiære standpunkt i forbindelse med bebyggelsen af Køge Bugt-området, men jeg skønnede ikke, der var nogen, der havde særlig interesse derfor, og det forstår man jo nok, når man har den opfattelse, at et forslag som dette vil kunne løse de foreliggende problemer. Det, vi har at tage stilling til her, er altså et forslag, som kun drejer sig om salg af

den jord, der er i offentlig eje, og som — således må jeg forstå det — bygger på, at der fremtidig vil være jord i offentlig eje, som kan udbydes til salg på de vilkår, der er foreslået i de forskellige paragraffer.

Jeg har hørt diskussionen om de muligheder, der fremetter vil være for kommunerne for at erhverve jord og sælge jord på de vilkår, der her bydes. Jeg forstår de betænkeligheder, der er forbundet hermed, for når man kender de priser, der må betales, og når den effektive rente er 7 pct., kan man nok forstå, at det for en lang række kommuner vil være et problem, om man fortsat kan opkøbe og sælge jord. Jeg er naturligvis ikke — så lidt som andre — i stand til at afgøre, i hvor vid udstrækning det vil ske. Jeg kan se, at når der stilles lånevilkår i udsigt som dem, der er omtalt i lovforslaget, vil kommunerne have en mulighed for at købe den jord, der vil være nødvendig for at lette udviklingen af bebyggelsen i byerne. Jeg vil dog understrege, at man ikke skal se bort fra, at kommunerne kommer til at erhverve jord i konkurrence med spekulanterne. Det kommer man ikke uden om, og det er en omstændighed, der besværliggør kommunernes erhvervelse af jord. Jeg ser ikke bort fra, at der er noget, der hedder grundstigningsskyld, ej heller bort fra de andre foranstaltninger, der er foreslået, jeg tror bare ikke, det er tilstrækkeligt.

Jeg har med interesse lyttet til de udtalelser, der har været fremsat om mangelen på jord i inderzonerne, og talen om, at priserne jobbes op, fordi der ikke drages omsorg for, at der stilles tilstrækkeligt med grunde til rådighed. Jeg kan ikke lade være med at tænke på den diskussion, vi havde om byudviklingsplanerne i sin tid, hvor jeg på kommunisternes vegne som den eneste i tinget gjorde opmærksom på, at når man lavede sådanne planer, gav man grundejerne i inderzonerne en monopolstilling, og hvis der skulle være nogen mening i al den snak, der førtes om, at man ville stille jord til rådighed på billige vilkår, og at man ville forhindre spekulation og sligt, måtte man bestemme, at kommunerne skulle ekspropriere jorden og drage omsorg for, at ingen privat spekulation ville finde sted. Det er det reelle i sagen, og når vi behandler forslag af denne art,